

EUROOPAN YHTEISÖJEN KOMISSIO

Bryssel 4.12.2006
KOM(2006) 760 lopullinen

2006/0253 (CNS)

-

Ehdotus

NEUVOSTON DIREKTIIVI

pääoman hankinnasta suoritettavista välillisistä veroista

(uudelleen laadittu toisinto)

(komission esittämä)

PERUSTELUT

YHTEENVETO

Tämä ehdotus koskee neuvoston direktiivin 69/335/ETY¹ uudelleenlaatimista. Sen tarkoituksena on yksinkertaistaa erittäin monimutkainen yhteisön säädös, poistaa asteittain pääoman hankintaveron, joka muodostaa merkittävän esteen yritysten kehitykselle EU:ssa, ja lujittaa muiden vastaavien verojen käyttöönottoa ja kantamista koskevaa kieltoa.

Direktiivissä säädetään pääoman hankinnasta suoritettavista välillisistä veroista. Kun direktiivi annettiin, sillä pyrittiin

- a) yhdenmukaistamaan pääoman hankinnasta suoritettavat verot niiden rakenteen ja verokannan osalta, ja
- b) estämään jäsenvaltioita ottamasta käyttöön tai kantamasta muita vastaavia veroja.

Direktiiviä muutettiin ensimmäistä kertaa vuonna 1973 direktiiveillä 73/79/ETY² ja 73/80/ETY³, joissa pääoman hankintaveron tavanomaiseksi verokannaksi vahvistettiin yksi prosentti ja yhtiöiden eräiden rakenneuudistustoimien alennetuksi verokannaksi 0–0,5 prosenttia. Vuonna 1974 direktiiviä muutettiin uudelleen direktiivillä 74/553/ETY⁴, jossa vähimmäisveroperustaksi vahvistettiin yhtiön osakkeiden tosiasiallinen arvo. Vuonna 1985 annetussa direktiivissä 85/303/ETY⁵ säädetään, että pääoman hankintaverosta olisi luovuttava kokonaan sen haitallisten taloudellisten vaikutusten vuoksi. Eräät jäsenvaltiot eivät kuitenkaan voineet hyväksyä tällaisesta muutoksesta aiheutuvia tulon menetyksiä. Sen vuoksi niille annettiin mahdollisuus joko myöntää poikkeuksia eräille liiketoimille tai ottaa käyttöön enintään yhden prosentin suuruinen kiinteä verokanta. Erityisellä toimenpidekiellolla estettiin jäsenvaltioita kantamasta pääoman hankintaveron sen jälkeen, kun ne lakkasivat soveltamasta sitä.

Vuodesta 1985 alkaen pääoman hankintaverosta on pyritty luopumaan yhä laajemmin. Monet jäsenvaltiot lakkasivat soveltamasta sitä sen haitallisten taloudellisten vaikutusten vuoksi. Yhdistynyt kuningaskunta poisti pääoman hankintaveron vuonna 1988, Saksa ja Ranska vuonna 1992, Tanska vuonna 1993 ja Italia vuonna 2000. Viimeisimmäksi pääoman hankintaverosta luopuivat Irlanti 7. joulukuuta 2005 sekä Belgia ja Alankomaat 1. tammikuuta 2006. Näin ollen pääoman hankintaveron kannetaan nykyisin ainoastaan seitsemässä jäsenvaltiossa (Kreikassa, Espanjassa, Kyproksessa, Luxemburgissa, Itävallassa, Puolassa ja Portugalissa). Puolassa ja Portugalissa pääoman hankintaveron suuruus on enintään 0,5 prosenttia. Kyproksessa se on 0,6 prosenttia. Muissa neljässä jäsenvaltiossa verokanta on 1,0 prosenttia.

EU asetti Lissabonissa itselleen uuden strategisen päämäärän, jonka mukaan siitä on tultava maailman kilpailukykyisin ja dynaamisin osaamistalous, joka kykenee ylläpitämään kestäväää talouskasvua, luomaan uusia ja parempia työpaikkoja ja lisäämään sosiaalista

¹ Neuvoston direktiivi 69/335/ETY, annettu 17 päivänä heinäkuuta 1969, pääoman hankinnasta suoritettavista välillisistä veroista (EYVL L 249, 3.10.1969, s. 25).

² EYVL C 103, 18.4.1973, s. 13.

³ EYVL C 103, 18.4.1973, s. 15.

⁴ EYVL C 303, 13.11.1974, s. 9.

⁵ EYVL C 156, 15.6.1985, s. 23.

yhteenkuuluvuutta. Tässä uudelleenlaaditussa toisinnossa ehdotetaan verokannaksi enintään 0,5 prosenttia vuoteen 2008 mennessä. Pääoman hankintaverosta luovuttaisiin asteittain kokonaan vuoteen 2010 mennessä Lissabonin strategiassa asetetun päämäärän mukaisesti. Vuosi 2010 näyttää sopivalta hetkeltä luopua pääoman hankintaverosta. Siihen mennessä jäsenvaltioilla on ollut 25 vuotta aikaa mukauttaa verojärjestelynsä pääoman hankintaveron kumoamisen huomioon ottamiseksi.

Uudelleenlaadittu direktiivi on jaettu kahteen osaan ottaen huomioon tilanne, jossa direktiiviä tosiasiallisesti sovelletaan, sekä se, että direktiivin vuonna 1985 tehdystä muutoksesta alkaen tavoitteena on ollut kumota pääoman hankintaveron. Ensimmäisessä osassa on pääasialliset säännöt pääoman hankintaveron ja muiden samankaltaisten verojen kantamisen estämisestä. Toisessa osassa on erityissääntöjä pääoman hankintaveron kantamisesta niissä jäsenvaltioissa, jotka asteittaisen käytöstäpoiston aikana päättävät jatkaa pääoman hankintaveron soveltamista. Kun kaikki jäsenvaltiot ovat poistaneet pääoman hankintaveron, toisen osan säännöksistä tulee tarpeettomia kun taas ensimmäisen osan säännöksiä sovelletaan edelleen.

Jäsenvaltioita on kuultu ehdotetuista muutoksista teknisellä tasolla. Kuulemisen perusteella todettiin, että direktiivi on syytä laatia uudelleen sen säännösten selkeyttämiseksi ja että pääoman hankintaverosta olisi luovuttava asteittain.

ARTIKLOITA KOSKEVAT HUOMAUTUKSET

1. Aihe

1 artikla sisältää uuden johdannon, joka on lisätty direktiivin soveltamisalan tarkentamiseksi. Tämän artiklan mukaan direktiivissä säädetään välillisten verojen suorittamisesta pääomayhtiöiden pääomapanoksista, pääomayhtiöiden rakenneuudistustoimista sekä eräiden arvopaperien ja debentuurilainojen liikkeeseen laskemisesta. Vaikka artikla on uusi, se ei muuta direktiivin asiasisältöä, sillä tiedot on otettu aiemmasta 10 ja 11 artiklasta.

2. Pääomayhtiö

2 artikla vastaa käytännössä aiempaa 3 artiklaa. Siinä määritellään pääomayhtiöt, joihin direktiiviä sovelletaan. Pääomayhtiön käsite ei periaatteessa muutu, vaikka entisessä 3 artiklan 1 kohdan a alakohdassa oleva luettelo, jossa luetaan jäsenvaltioiden kansallisen lainsäädännön nojalla perustetut yhtiöt, on nyt erillään liitteessä I. Tämä johtuu sen pituudesta ja teknisestä luonteesta.

Terminologian johdonmukaisuuden varmistamiseksi ilmaisu ”yhtiö, yritys, yhteenliittymä tai oikeushenkilö” on korvattu ilmaisulla ”pääomayhtiö” koko direktiivissä eli sen 3 artiklan e ja f alakohdassa, 5 artiklan 1 kohdan c alakohdassa, 5 artiklan 1 kohdan d alakohdan ii luetelmakohdassa, 6 artiklan 1 kohdan b ja c alakohdassa sekä 6 artiklan 2 kohdassa.

Direktiivin 2 artiklan 2 kohta vastaa entistä 3 artiklan 2 kohdan ensimmäistä virkettä eikä sitä ole muutettu. Kyseisen kohdan tarkoituksena on estää, että jonkin oikeudellisen muodon valinta johtaa siihen, että periaatteessa samanlaisia toimia kohdellaan verotuksellisesti eri tavalla.

Entinen 3 artiklan 2 kohdan toinen virke on siirretty 9 artiklaan tekstinlaadintaan liittyvistä

syistä. Tämän säännöksen mukaan jäsenvaltioiden ei tarvitse pitää eräitä yhteisöjä pääomayhtiöinä kantaessaan pääoman hankintaveroa. Koska tämä poikkeus koskee ainoastaan tilanteita, joissa pääoman hankintaveroa voidaan kantaa, tämä säännös soveltuu paremmin direktiivin III lukuun.

3. Pääomapanokset

3 artiklassa vahvistetaan uusi pääomapanosten käsite luettelemalla liiketoimet, joihin direktiiviä sovelletaan. Kaikkiin näihin liiketoimiin sisältyy pääoman tai varojen siirtoa pääomayhtiölle tai ne lisäävät tosiasiallisesti yhtiön pääomaa tai varoja. Ne vastaavat suurelta osin entisessä 4 artiklan 1 ja 2 kohdassa lueteltuja liiketoimia. Eräät rakenneuudistustoimet, jotka aiemmin kuuluivat 4 artiklan 1 kohdan soveltamisalaan, määritellään nyt erikseen 4 artiklassa. Sen vuoksi 3 artiklan johdanto-osa aiheuttaa asiasisällön muutoksen.

Pääoman hankintaveroa koskevat entisen 4 artiklan säännökset ovat nyt 10 artiklassa, koska ne koskevat ainoastaan jäsenvaltioita, jotka jatkavat kyseisen veron soveltamista. Direktiivin 3 artiklan a–d alakohdassa tarkoitettut pääomapanokset vastaavat entisessä 4 artiklan 1 kohdan a–d alakohdassa tarkoitettuja liiketoimia. Direktiivin 3 artiklan e ja f alakohta koskevat siirtoja kolmannesta maasta jäsenvaltioon, jossa pääomayhtiön tosiasiallinen liikkeenjohdon keskus tai sääntömääräinen kotipaikka sijaitsee. Nämä kohdat vastaavat entistä 4 artiklan 1 kohdan e ja f alakohtaa lukuun ottamatta vaatimusta, jonka mukaan pääomayhtiötä on pidettävä pääomayhtiönä kyseessä olevassa jäsenvaltiossa. Koska tämä vaatimus koskee ainoastaan pääoman hankintaveroa soveltavia jäsenvaltioita, se voidaan nyt johtaa 9 artiklasta.

Entisessä 4 artiklan 1 kohdan g ja h alakohdassa olleet säännökset, jotka koskevat eräiden yhtiöiden tosiasiallisen liikkeenjohdon keskuksen tai sääntömääräisen kotipaikan siirtoa jäsenvaltioiden välillä, on poistettu pääomapanoksen käsitteen yksinkertaistamiseksi. Tämä on merkittävä muutos, sillä tällaisista siirroista suoritettiin aiemmin pääoman hankintaveroa. Olisi kuitenkin huomattava, että näiden säännösten soveltamisala on melko suppea. Ensinnäkin ne koskevat ainoastaan 2 artiklan 2 kohdassa tarkoitettua yhtiön tosiasiallisen hallintokeskuksen tai sellaisen 2 artiklan 2 kohdassa tarkoitettua yhtiön sääntömääräisen kotipaikan, jonka tosiasiallinen hallintokeskus sijaitsee kolmannessa maassa, siirtoa yhdestä jäsenvaltiosta toiseen. Toiseksi niitä sovelletaan ainoastaan, jos molemmat asianomaisista jäsenvaltioista soveltavat pääoman hankintaveroa. Kyseessä olevaa yhtiötä on siis pidettävä pääomayhtiönä siinä jäsenvaltiossa, johon siirto tapahtuu, muttei siinä jäsenvaltiossa, josta siirto tehdään. Entisessä g ja h alakohdassa tarkoitettut siirrot sisältyvät nyt 5 artiklan 1 kohdan d alakohdan ii luetelmakohtaan, minkä vuoksi välillisiä veroja ei voida kantaa.

Direktiivin 3 artiklan g–j alakohta vastaa entistä 4 artiklan 2 kohdan ensimmäisen alakohdan a–d alakohtaa eikä sitä ole muutettu.

Entisessä 4 artiklan 2 kohdan toisessa alakohdassa Kreikalle annettiin lupa määrittää, mistä entisessä 4 artiklassa luetelluista liiketoimista se kantaa pääoman hankintaveroa. Kreikka on jo tehnyt tämän, minkä vuoksi säännös poistettiin.

4. Rakenneuudistustoimet

4 artiklassa säädetään, että eräitä rakenneuudistustoimia ei pidetä 3 artiklassa määriteltyinä pääomapanoksina. Entisen 4 artiklan nojalla, joka on tällä hetkellä voimassa oleva säännös,

direktiivin soveltamisalaan kuuluvat ainoastaan rakenneuudistustoimet, jotka lisäävät asianomaisen pääomayhtiön pääomaa tai varoja (ks. asia C-152/97⁶) Tätä ei enää vaadita 4 artiklassa säädetyn rakenneuudistustoimien määritelmän mukaisesti, joten direktiiviä sovelletaan tällaisiin rakenneuudistustoimiin riippumatta siitä, lisäävätkö ne pääomaa vai eivät. Tämä muuttaa asiasisältöä, koska direktiivin soveltamisala laajenee.

Direktiivin 4 artiklassa määritetyt rakenneuudistustoimet on jaettu kahteen eri sulautumistyyppiin: a) omaisuserien sijoituksella suoritettava sulautuminen ja b) osakkeidenvaihdolla suoritettava sulautuminen. Molemmissa tapauksissa vaaditaan, että vastasuoritus koostuu ainakin osittain hankkivan yhtiön pääomaa edustavista arvopapereista. Rakenneuudistustoimien määritelmä on peräisin periaatteessa entisestä 7 artiklan 1 kohdasta, sellaisena kuin se on muutettuna direktiivillä 85/303/ETY.

Entisen 7 artiklan 1 kohdan sanamuoto on peräisin vuonna 1985 tehdystä muutoksesta, jolla kumottiin ja korvattiin entinen 7 artiklan 1 kohdan b ja bb alakohta. Entisen 7 artiklan 1 kohdan mukaan jäsenvaltiot eivät kannan pääoman hankintaveroa liiketoimista, joille oli 1. heinäkuuta 1984 mennessä myönnetty vapautus pääoman hankintaverosta tai joihin tuolloin sovellettava verokanta oli enintään 0,50 prosenttia. Tässä tarkoitettut liiketoimet ovat entisessä 7 artiklan 1 kohdan b ja bb alakohdassa mainittuja sulautumisia. Toimenpidekiellon vuoksi entinen b ja bb alakohta ovat edelleen merkittäviä direktiivin tulkinnan kannalta ja sen vuoksi ne on sisällytetty uudelleen 4 artiklaan.

Direktiivin 4 artiklan a kohdassa kuvattu rakenneuudistustoimi vastaa periaatteessa entisessä 7 artiklan 1 kohdan b alakohdassa kuvattua rakenneuudistustointia, jossa pääomayhtiöt siirtävät kaikki varansa ja velkansa tai osan liiketoiminnastaan muihin pääomayhtiöihin. Direktiivin 4 artiklan a kohdan sanamuoto poikkeaa hieman entisestä 7 artiklan 1 kohdan b alakohdasta. Esimerkiksi ilmaisu ”liiketoiminnan osan” on korvattu ilmaisulla ”toimialan”. Tämä perustuu entistä 7 artiklan 1 kohdan b ja bb alakohtaa koskevassa asiassa C-164/90⁷ Euroopan yhteisöjen tuomioistuimen antamaan tuomioon. Tuomioistuimien toteaa tuomion 22 kohdassa seuraavaa:

”Direktiivin 7 artiklan 1 kohdan b alakohdan sanamuodon ja erityisesti ’varoja ja velkoja’ koskevan viittauksen perusteella on selvää, että kyseessä on tapaus, jossa yhtiö siirtää toiselle yhtiölle tiettyjä erä, jotka muodostavat itsenäisesti toimivan yhteisön riippumatta siitä, ovatko kyseessä kaikki yhtiön varat ja velat vai ainoastaan osa niistä.”

Käyttämällä ilmaisua ”toimiala” sanamuoto on myös yhdenmukainen eri jäsenvaltioissa olevia yhtiöitä koskeviin sulautumisiin, jakautumisiin, osittaisjakautumisiin, varojensiirtoihin ja osakkeidenvaihtoihin sekä eurooppayhtiön (SE) tai eurooppaosuuskunnan (SCE) sääntömääräisen kotipaikan siirtoon jäsenvaltioiden välillä sovellettavasta yhteisestä verojärjestelmästä 23 päivänä heinäkuuta 1990 annetun neuvoston direktiivin 90/434/ETY⁸ 2 artiklan i kohdan terminologian kanssa.

Direktiivin 4 artiklan a kohdan sanamuoto poikkeaa myös vastasuorituksen osalta. Entisen 7 artiklan 1 kohdan b alakohdan nojalla vastasuoritus koostuu periaatteessa yksinomaan hankkivan yhtiön osakkeiden jakamisesta, vaikka joissakin jäsenvaltioissa vastasuoritus voidaan hyväksyä, vaikka se koostuisi käteisvälirahasta, jonka suuruus on enintään 10

⁶ Asia C-152/97 Abruzzi Gas SpA (Agas), Kok. 1998, s. I-06553.

⁷ Tapaus C-164/90 Muwi Bouwgroep BV, Kok. 1991, s. I-06049.

⁸ EYVL 225, 20.8.1990, s. 1.

prosenttia osakkeiden nimellisarvosta. Direktiivin 4 artiklan a kohdan mukaan suuremmat käteisvälirahat voidaan hyväksyä, sillä ainoastaan osan siirron vastasuorituksesta on koostuttava arvopapereista. Nämä asiasisällön muutokset yksinkertaistavat rakenneuudistustoimien määritelmää.

Direktiivin 4 artiklan b kohdassa kuvattu rakenneuudistustoimi vastaa periaatteessa entisessä 7 artiklan 1 kohdan bb alakohdassa kuvattua rakenneuudistustointia, jossa pääomayhtiö ostaa osakkeita, jotka muodostavat vähintään 75 prosenttia toisen pääomayhtiön osakepääomasta. Direktiivin 4 artiklan b kohdan sanamuotoa on kuitenkin muutettu siten, että ostettujen osakkeiden on nyt muodostettava enemmistö äänivallasta. Uusi sanamuoto vastaa direktiivissä 90/434/ETY käytettävää terminologiaa. Direktiivin 4 artiklan b kohdan nojalla vastasuorituksen on koostuttava ainoastaan osittain hankkivan yhtiön arvopapereista, kun taas entisen 7 artiklan 1 kohdan bb alakohdan mukaan vastasuorituksen olisi koostuttava yksinomaan tällaisista arvopapereista. Entisen bb alakohdan toisessa alakohdassa tarkoitettua viiden vuoden claw back -kautta ei ole sisällytetty uudelleenlaadintaan. Nämä asiasisällön muutokset yksinkertaistavat rakenneuudistustoimien määritelmää.

5. Liiketoimet, joista ei suoriteta välillisiä veroja

5 artiklassa säädetään direktiivin pääsäännös, jonka mukaan jäsenvaltiot eivät saa kantaa pääomayhtiöiltä minkäänlaisia välillisiä veroja pääoman hankinnasta. Artikla perustuu osittain entisessä 10 artiklassa säädettyyn kieltoon, jonka mukaan pääomayhtiöiltä ja pääomayhtiönä pidettäviltä yhteisöiltä ei saa pääoman hankintaveron lisäksi kantaa mitään muita veroja pääoman hankinnasta. Direktiivin 5 artiklassa säädetty kielto on kuitenkin laajempi kuin entisessä 10 artiklassa säädetty kielto, koska sillä kielletään myös pääoman hankintaveron kantaminen. Kyseessä on siis asiasisällön muutos.

Direktiivin 5 artiklan 1 kohdan a–c alakohta vastaa entistä 10 artiklan a–c kohtaa. Direktiivin 5 artiklan 1 kohdan d alakohta vastaa entistä 4 artiklan 3 kohtaa, mutta 5 artiklan 1 kohdan d alakohdan ii luetelmakohdan soveltamisala on laajempi kuin entisen 4 artiklan 3 kohdan b alakohdan soveltamisala. Direktiivin 5 artiklan 1 kohdan d alakohdan ii luetelmakohdassa säädetään nimenomaisesti, että pääomayhtiön tosiasiallisen hallintokeskuksen tai sääntömääräisen kotipaikan siirrosta yhdestä jäsenvaltiosta toiseen ei saa kantaa välillisiä veroja, kun taas entisen 4 artiklan 3 kohdan b alakohdan nojalla tällaisista siirroista ei kannettu veroja ainoastaan silloin, kun molemmat jäsenvaltiot pitivät asianomaista yhteisöä pääomayhtiönä pääoman hankintaveron kantamisen kannalta. Direktiivin 5 artiklan 1 kohdan d alakohdan ii luetelmakohdan uudessa sanamuodossa on otettu huomioon entisen 4 artiklan 1 kohdan g ja h alakohdan kumoaminen.

Direktiivin 5 artiklan 1 kohdan e alakohta on uusi ja siinä säädetään erityisesti, että 4 artiklassa mainituista rakenneuudistustoimista ei suoriteta välillisiä veroja. Toisaalta rakenneuudistustoimista, jotka kuuluivat entisen 7 artiklan 1 kohdan b alakohdan soveltamisalaan ja jotka kuuluvat nyt 4 artiklan a kohdan soveltamisalaan, ei kannettu pääoman hankintaveroa vuonna 1985 tehdystä muutoksesta alkaen. Toisaalta jäsenvaltioilla, jotka kantoivat entisen 7 artiklan 1 kohdan bb alakohdan (nykyinen 4 artiklan b kohta) soveltamisalaan kuuluvista rakenneuudistustoimista pääoman hankintaveroa 1. heinäkuuta 1984 (tai liittymispäivänä) tavanomaisen verokannan suuruisena, on ollut mahdollisuus jatkaa veron kantamista entisen 7 artiklan 1 kohdan nojalla. Tätä mahdollisuutta ei enää ole, koska rakenneuudistustoimet eivät kuulu niihin liiketoimiin, joista voidaan kantaa pääoman

hankintaveroa. Direktiivin 5 artiklan 1 kohdan e alakohta muuttaa siis asiasisältöä, mikä vaikuttaa jäsenvaltioihin, jotka tällä hetkellä kantavat pääoman hankintaveroa kyseisistä rakenneuudistustoimista.

Eräät uudessa 4 artiklassa tarkoitetut rakenneuudistustoimet, kuten pääomaa lisäämättömät sulautumiset, eivät kuuluneet aiemmin direktiivin soveltamisalaan, joten jäsenvaltiot pystyivät vapaasti kantamaan välillisiä veroja tällaisista rakenneuudistustoimista. Direktiivin 5 artiklan 1 kohdan e alakohdan nojalla jäsenvaltiot eivät voi enää tehdä tätä. Tämä muuttaa asiasisältöä, mikä vaikuttaa kaikkiin jäsenvaltioihin, jotka tällä hetkellä kantavat välillisiä veroja pääomaa lisäämättömistä rakenneuudistustoimista.

Direktiivin 5 artiklan 2 kohta vastaa entistä 11 artiklaa eikä sitä ole muutettu. Direktiivin 5 artiklan 2 kohdassa kielletään verojen kantaminen eräistä liiketoimista, jotka muutoin voisivat johtaa välillisen veron kantamiseen.

6. Tullit ja arvonlisävero

6 artiklassa luetellaan verot ja maksut, joita jäsenvaltiot voivat kantaa 5 artiklassa mainituista liiketoimista. Se vastaa entistä 12 artiklaa eikä sitä ole muutettu eräitä tekstinlaadintaan liittyviä muutoksia lukuun ottamatta.

7. Pääoman hankintaveron kantaminen eräissä jäsenvaltioissa

7 artiklassa määritellään ilmaisu ”pääoman hankintaveroksi”, joka suoritetaan pääomayhtiöiden pääomapanoksista. Säännös vastaa osittain entistä 1 artiklaa.

Direktiivin 5 artiklan mukaan pääoman hankintaveroa ei saa periaatteessa kantaa. Kuitenkin 7 artiklassa säädetään, että eräät jäsenvaltiot voivat kantaa pääoman hankintaveroa rajoitetun ajan. Säännös perustuu osittain entiseen 7 artiklan 2 kohtaan ja johtaa eräisiin asiasisällön muutoksiin.

Pääoman hankintaveroa saadaan kantaa ainoastaan 5 artiklan 1 kohdan a alakohdassa tarkoitetuista pääoman hankintatoimista. Tämä tarkoittaa sitä, että 4 artiklan b kohdassa tarkoitetuista rakenneuudistustoimista ei enää kanneta pääoman hankintaveroa.

Jäsenvaltiot, jotka kantoivat pääoman hankintaveroa 1. tammikuuta 2006, voivat jatkaa sen kantamista. Päivämäärä on vahvistettu sen varmistamiseksi, että nykytilanne, jossa 25 jäsenvaltiosta ainoastaan seitsemän kantaa pääoman hankintaveroa, ei tule jatkumaan enää tulevaisuudessa. Säännöksellä varmistetaan, että jäsenvaltiot, jotka eivät kantaneet pääoman hankintaveroa kyseisenä päivämääränä tai jotka lopettavat sen kantamisen kyseisen päivämäärän jälkeen, eivät voi enää ottaa sitä uudelleen käyttöön. Itse asiassa direktiivin ja erityisesti siihen vuonna 1985 tehdyn muutoksen tavoitetta on tulkittu siten, että se muodostaisi itsessään nimenomaisen toimenpidekiellon. Näin ollen julkisasiamies Fennelly totesi asiassa C-350/98 antamassaan lausunnossa, että jäsenvaltiot eivät saa ottaa käyttöön uusia pääoman hankintaveroja direktiivissä luetelluille liiketoimille sen jälkeen, kun ne ovat jo kerran sen lopettaneet. Euroopan yhteisöjen tuomioistuin toisti tämän päätelmän 11. marraskuuta 1999 antamassaan tuomiossa⁹. Direktiivin 7 artiklassa säädettyyn yleiseen

⁹ Tapaus C-350/98 Henkel Hellas ABEE, Kok. 1999, s. I-08013.

toimenpidekieltoon sisältyy hiljainen toimenpidekielto ja se korvaa entisessä 4 artiklan 2 kohdassa ja 8 artiklassa tarkoitetut toimenpidekiellot.

Direktiivin 7 artiklassa säädetään, että pääoman hankintaveron on kumottava.

8. Pääoman hankintaveron verokanta

8 artiklassa säädetään, että pääoman hankintaveron verokannan on oltava kiinteä. Tätä säännöstä ei ole muutettu ja se vastaa entistä 7 artiklan 2 kohtaa. Direktiivin 8 artiklassa säädetään, että pääomaveron verokanta ei saa olla suurempi kuin jäsenvaltioiden 1. tammikuuta 2006 soveltama verokanta eikä missään tapauksessa suurempi kuin yksi prosentti. Jäsenvaltioille, joiden soveltama verokanta oli yksi prosentti 1. tammikuuta 2006, tämä säännös tarkoittaa, että ne voivat jatkaa verokantansa soveltamista enintään yhden prosentin suuruisena. Jäsenvaltioille, joiden soveltama verokanta oli alle yksi prosentti kyseisenä päivänä, 8 artiklan säännös tarkoittaa, että ne voivat soveltaa entistä verokantaansa, jota pidetään myös niiden yksilöllisenä enimmäisverokantana. Näin ollen jäsenvaltio, jonka soveltama verokanta oli 0,5 prosenttia 1. tammikuuta 2006, voi edelleen soveltaa 0,5 prosentin suuruista verokantaa.

Jos jäsenvaltio valitsee verokannan, joka on pienempi kuin sen 1. tammikuuta 2006 soveltama yksilöllinen enimmäisverokanta, se ei voi ottaa enää käyttöön korkeampaa verokantaa.

Direktiivin 8 artiklassa säädetyt toimenpidekiellot muuttavat asiasisältöä, sillä entisessä 7 artiklan 2 kohdassa ei sinällään estetty verokannan korottamista, jos se ei ylittänyt enimmäisverokantaa. Uudessa direktiivissä säädetyllä toimenpidekiellolla estetään kuitenkin hiljaisesti jäsenvaltioita korottamasta verokantaansa.

Lopuksi 8 artiklassa säädetään, että enimmäisverokanta on yksi prosentti 31. joulukuuta 2007 asti, jonka jälkeen se on 0,5 prosenttia 31. joulukuuta 2009 asti. Verokannan 0,5 prosentin suuruinen enimmäismäärä on uusi rajoitus. Kyseessä on asiasisällön muutos, koska entisen 7 artiklan 2 kohdan mukaan enimmäisverokanta on yksi prosentti.

9. Eräiden yhteisöjen jättäminen direktiivin soveltamisalan ulkopuolelle

9 artiklan nojalla jäsenvaltiot voivat määrittää, pidetäänkö 2 artiklan 2 kohdassa mainittuja yhteisöjä pääomayhtiöinä pääoman hankintaveron kannalta. Tämä säännös vastaa entistä 3 artiklan 2 kohdan toista virkettä eikä sitä ole muutettu.

10. Pääoman hankintaveron alaiset liiketoimet ja verotusoikeuksien jakaminen

10 artiklassa yhdistetään verotusoikeuksien jakamista koskeva entinen 2 artikla sekä entinen 4 artikla, jossa eriytetään liiketoimet, joista on suoritettava pääoman hankintaveron, sellaisista liiketoimista, joista voidaan kantaa pääoman hankintaveron. Direktiivin 10 artiklan nojalla pääoman hankintaveron kannetaan pääomayhtiöltä, joka vastaanottaa kyseessä olevan pääomapanoksen. Siinä säädetään myös, että pääoman hankintaveron kantaa ainoastaan jäsenvaltio, jossa pääomayhtiön tosiasiallinen hallintokeskus sijaitsee pääomapanoksen suorittamishetkellä. Tämä säännös vastaa entistä 2 artiklan 1 kohtaa eikä sitä ole muutettu. Kuten tästä säännöksestä käy ilmi, pääoman hankintaveron suoritetaan enintään yhden kerran yhteisössä. Kun pääomapanos kuuluu 10 artiklan soveltamisalaan ja johtaa pääoman

hankintaveron kantamiseen yhdessä jäsenvaltiossa, sama pääomapanos ei voi johtaa pääoman hankintaveron kantamiseen toisessa jäsenvaltiossa. Näin ollen jos jäsenvaltio ei kanna pääoman hankintaveroa lainkäyttöalueellaan, toinen jäsenvaltio ei myöskään saa kantaa sitä.

Direktiivin 10 artiklan 1 kohta vastaa entistä 2 artiklan 1 kohtaa ja entistä 4 artiklan 1 kohdan a–f alakohtaa eikä sitä ole muutettu. Direktiivin 10 artiklan 2 kohta vastaa entistä 2 artiklan 1 kohtaa ja entistä 4 artiklan 2 kohtaa eikä sitä ole muutettu. Direktiivin 10 artiklan 3 kohta vastaa entistä 2 artiklan 2 ja 3 kohtaa eikä sitä ole muutettu.

11. Pääoman hankintaveron veroperuste

11 artiklassa säädetään pääoman hankintaveron veroperusteesta. Se vastaa entistä 5 artiklan 1 ja 2 kohtaa eikä sitä ole muutettu. Entinen 5 artiklan 3 kohta on siirretty 12 artiklan 1 kohtaan, sillä se koskee määriä, joita ei oteta huomioon veroperusteessa.

12. Määrät, joita ei oteta huomioon pääoman hankintaveron veroperusteessa

12 artiklan 1 kohdassa säädetään, että kun pääomaa lisätään, kaksinkertaisen verotuksen välttämisen vuoksi veroperusteessa ei oteta huomioon määriä, joista pääoman hankintaveron on jo kannettu. Direktiivin 12 artiklan 1 kohta vastaa entistä 5 artiklan 3 kohtaa eikä sitä ole muutettu.

Direktiivin 12 artiklan 2 kohdan nojalla jäsenvaltio voi valintansa mukaan olla kantamatta pääoman hankintaveron sellaisen osakkaan tekemän omaisuuserien sijoituksen osalta, jolla on rajoittamaton vastuu. Jos kuitenkin vastuunalaisen yhtiömiehen osuus muutetaan äänettömän yhtiömiehen osuudeksi, pääoman hankintaveron on suoritettava, koska yhtiömiehestä tuli äänettömän yhtiömies. Direktiivin 12 artiklan 2 kohta vastaa entistä 6 artiklan 1 ja 2 kohtaa eikä sitä ole muutettu lukuun ottamatta sitä, että entisen 6 artiklan 2 kohdan ensimmäinen ja toinen luettelukohta on poistettu. Nämä kaksi luettelukohtaa koskivat pääomayhtiön tosiasiallisen liikkeenjohdon keskuksen tai sääntömääräisen kotipaikan siirtojen verottamista. Poistaminen johtaa muutetusta 5 artiklan 1 kohdan d a alakohdan ii luettelukohdasta, jonka nojalla tällaisista siirroista ei makseta veroja.

Entinen 7 artiklan 1 kohdan ensimmäinen ja toinen alakohta sisältyvät nyt 4 artiklaan ja 5 artiklan 1 kohdan e alakohtaan. Entinen 7 artiklan 1 kohdan kolmas alakohta, jonka nojalla Kreikka pystyi määrittämään, kantaako se pääoman hankintaveron eräiltä rakenneuudistustoimilta, on nyt poistettu. Säännöstä ei enää sovelleta. Entinen 7 artiklan 2 kohta on siirretty 7 ja 8 artiklaan.

Direktiivin 12 artiklan 3 kohdassa säädetään, että kun pääoma on lisääntynyt sen jälkeen, kun yhtiön pääoma on alentunut syntyneiden tappioiden vuoksi, kyseinen lisäys voidaan olla ottamatta huomioon veroperusteessa. Direktiivin 12 artiklan 3 kohta vastaa entistä 7 artiklan 3 kohtaa eikä sitä ole muutettu.

13. Eräiden pääomayhtiöiden pääomapanoksille myönnettävä poikkeus

13 artiklan nojalla jäsenvaltiot voivat myöntää vapautuksen pääoman hankintaverosta sellaisten pääomayhtiöiden pääomapanoksilta, jotka tarjoavat julkisia palveluja. Direktiivin 13

artiklan 1 kohta vastaa entistä 8 artiklaa eikä sitä ole muutettu. Direktiivin 13 artiklan toinen alakohta koskee pääomaveron kantamista julkisia palveluja tarjoavan pääomayhtiön sivuliikkeeltä tapauksissa, joissa kyseisen pääomayhtiön tosiasiallinen liikkeenjohdon keskus ja sääntömääräinen kotipaikka sijaitsevat kolmannessa maassa. Kyseisen säännöksen nojalla jäsenvaltioiden on myös vapautettava pääoman hankintaverosta kyseisiin sivuliikkeisiin sijoitettavat pääomapanokset, jos ne myöntävät myös ensimmäisessä alakohdassa säädetyn vapautuksen. Säännöksen tavoitteena on varmistaa, että toimia, jotka ovat taloudelliselta kannalta samanlaisia, kohdellaan tosiasiallisesti samalla tavalla. Säännös on uusi ja muuttaa asiasisältöä.

14. Poikkeusmenettely

14 artikla koskee poikkeusmenettelyä ja se vastaa entistä 9 artiklaa. Kuitenkin 14 artiklan mukaan tämän direktiivin säännöksistä ei ole enää mahdollista poiketa korottamalla pääoman hankintaveron verokantaa. Kyseessä on asiasisällön muutos. On huomattava, että tähän mennessä poikkeusmenettelyä ei juurikaan ole sovellettu eikä tällä hetkellä ole voimassa poikkeuksia verokannan korottamisesta.

Entinen 10 artikla on nyt 5 artiklan 1 kohta, entinen 11 artikla on nyt 5 artiklan 2 kohta, entinen 12 artikla on nyt 6 artikla ja entinen 13 ja 14 artikla on nyt 15 artikla.

15. Siirtäminen osaksi kansallista lainsäädäntöä, kumoaminen, voimaantulo ja osoittaminen

Siirtämistä osaksi kansallista lainsäädäntöä, kumoamista, voimaantuloa ja osoittamista koskeva **15, 16, 17 ja 18 artikla** ovat standardiartikloita.

16. Luettelo 2 artiklan 1 kohdan a alakohdassa tarkoitetuista yhtiöistä

Liitteessä I luetellaan eräitä jäsenvaltioiden kansallisen lainsäädännön mukaisia yhtiöitä. Luettelo vastaa periaatteessa entisessä 3 artiklan 1 kohdan a alakohdassa tarkoitettua yhtiöluetteloa. Luettelo oli kuitenkin epätäydellinen ja sitä on sen vuoksi muutettu. Siihen sisältyy nyt viite eurooppayhtiön (SE) säännöistä 8 päivänä lokakuuta 2001 annetun neuvoston asetuksen (EY) N:o 2157/2001¹⁰ nojalla perustettuihin yrityksiin. Siihen sisältyvät myös Viron ja Liettuan lainsäädännön mukaiset yhtiöt. Alankomaiden lainsäädännön mukaisia yhtiöitä koskeva luettelo on saatettu ajan tasalle.

¹⁰ EYVL 294, 10.11.2001, s. 1.

Eurooppasuuskunnan (SCE) säännöistä 22 päivänä heinäkuuta 2003 annetun neuvoston asetuksen (EY) N:o 1435/2003¹¹ nojalla perustettuja yhtiöitä ei ole otettu mukaan luetteloon. Tämä johtuu siitä, että toisin kuin SE:t, SCE:t eivät välttämättä ole pääomayhtiöitä kaikissa jäsenvaltioissa. Kun SCE on pääomayhtiö, se kuuluu 2 artiklassa olevan määritelmän soveltamisalaan.

Kielioikaisut

Eräisiin direktiivin kielitoisintoihin voidaan tehdä erityisiä kielioikaisuja.

¹¹ EUVL 207, 18.8.2003, s. 1.

Ehdotus

NEUVOSTON DIREKTIIVI**pääoman hankinnasta suoritettavista välillisistä veroista**

EUROOPAN UNIONIN NEUVOSTO, joka

ottaa huomioon Euroopan yhteisön perustamissopimuksen ja erityisesti sen 93 ja 94 artiklan,

ottaa huomioon komission ehdotuksen¹²,

ottaa huomioon Euroopan parlamentin lausunnon¹³,

ottaa huomioon Euroopan talous- ja sosiaalikomitean lausunnon¹⁴,

sekä katsoo seuraavaa:

- (1) Pääoman hankinnasta suoritettavista välillisistä veroista 17 päivänä heinäkuuta 1969 annettua neuvoston direktiiviä 69/335/ETY¹⁵ on muutettu merkittäväällä tavalla useaan otteeseen¹⁶. Koska muutoksia on tarpeen tehdä lisää, se olisi selkeyden vuoksi laadittava uudelleen.
- (2) Pääoman hankinnasta suoritettavat välilliset verot, joita ovat yhtiöihin ja yrityksiin sijoitettavista pääomapanoksista kannettava vero, jäljempänä ”pääoman hankintavero”, arvopapereista suoritettava leimavero ja rakenneuudistustoimista kannettava vero riippumatta siitä, lisäävätkö tällaiset toimet pääomaa vai eivät, saattavat johtaa syrjintään, kaksinkertaiseen verotukseen ja eroavaisuuksiin, jotka häiritsevät pääomien vapaata liikkuvuutta. Sama koskee myös muita välillisiä veroja, joilla on samat ominaisuudet kuin pääoman hankintaverolla ja arvopapereista suoritettavalla leimaverolla.
- (3) Sen vuoksi on sisämarkkinoiden etujen mukaista yhdenmukaistaa pääoman hankinnasta suoritettavia välillisiä veroja koskeva lainsäädäntö, jotta voitaisiin mahdollisimman tehokkaasti poistaa tekijät, jotka saattavat vääristää kilpailuedellytyksiä tai estää pääomien vapaata liikkuvuutta.
- (4) Pääoman hankintaveron taloudelliset vaikutukset haittaavat yritysten yhdistymistä ja toiminnan kehittämistä. Vaikutukset ovat erityisen haitallisia talouden nykytilanteessa, jossa ensisijaiseksi tavoitteeksi on asetettava investointien lisääminen.

¹² EUVL C [...] [...], s. [...].

¹³ EUVL C [...] [...], s. [...].

¹⁴ EUVL C [...] [...], s. [...].

¹⁵ EYVL 249, 3.10.1969, s. 25, direktiivi sellaisena kuin se on viimeksi muutettuna vuoden 2003 liittymisasiakirjalla.

¹⁶ Katso liitteessä II oleva A osa.

- (5) Sen vuoksi on aiheellista poistaa pääoman hankintaveron.
- (6) Eräät tällä hetkellä pääoman hankintaveron soveltavat jäsenvaltiot eivät kuitenkaan voineet hyväksyä tulonmenetyksiä, jotka aiheutuisivat, jos tällainen toimenpide toteutettaisiin välittömästi. Näille jäsenvaltioille olisi sen vuoksi annettava mahdollisuus jatkaa rajoitetun ajan pääoman hankintaveron soveltamista kaikkiin tai joihinkin kyseessä oleviin liiketoimiin siten, että samassa jäsenvaltiossa sovelletaan kiinteää verokantaa. Kun jäsenvaltio on päättänyt olla soveltamatta pääoman hankintaveron kaikkiin tai joihinkin tämän direktiivin soveltamisalaan kuuluviin liiketoimiin, tätä veroa ei saisi enää ottaa uudelleen käyttöön.
- (7) Olisi säädettävä, että pääoman hankintaveron soveltamista jatkavien jäsenvaltioiden pääoman hankintaveron enimmäismäärää olisi alennettava vuoteen 2008 mennessä ja koko vero olisi poistettava viimeistään vuonna 2010.
- (8) Sisämarkkinoiden periaatteeseen kuuluu, että sisämarkkinoilla yhtiöltä tai yritykseltä pääoman hankinnasta suoritettava vero kannetaan vain kerran. Jos siis jäsenvaltio, jolla on verotusoikeudet, ei kannata pääoman hankintaveron eräistä tai kaikista tämän direktiivin soveltamisalaan kuuluvista liiketoimista, mikään muukaan jäsenvaltio ei saa kantaa tätä veroa näistä liiketoimista.
- (9) On soveliaista soveltaa tiukkoja vaatimuksia erityisesti poikkeuksiin ja verokannan alennuksiin tapauksissa, joissa jäsenvaltiot jatkavat pääoman hankintaveron kantamista.
- (10) Pääoman hankintaveron lisäksi pääoman hankinnasta ei tulisi kantaa muita välillisiä veroja. Arvopapereista ei tulisi kantaa leimaveron riippumatta siitä, mikä on niiden alkuperä ja edustavatko ne yrityksen omaa pääomaa vai sen lainapääomaa.
- (11) Direktiivissä 69/335/ETY oleva pääomayhtiöiden luettelo on epätäydellinen ja sitä olisi sen vuoksi muutettava.
- (12) Koska jäsenvaltiot eivät näistä syistä pysty riittävällä tavalla saavuttamaan direktiivin tavoitteita, vaan ne saavutetaan paremmin yhteisön tasolla, yhteisö voi toteuttaa toimenpiteitä perustamissopimuksen 5 artiklassa määrätyn toissijaisuusperiaatteen mukaisesti. Mainitussa artiklassa määrätyn suhteellisuusperiaatteen mukaisesti tässä direktiivissä ei ylitetä sitä, mikä on tarpeen näiden tavoitteiden saavuttamiseksi.
- (13) Velvoite saattaa tämä direktiivi osaksi kansallista lainsäädäntöä olisi rajattava niihin säännöksiin, jotka johtavat asiasisällön muuttumiseen aiempiin direktiiveihin verrattuna. Muuttumattomien säännösten sisällyttämistä kansalliseen lainsäädäntöön koskeva velvoite aiheutuu aikaisemmista direktiiveistä.
- (14) Tämä direktiivi ei vaikuta liitteessä II olevassa B osassa mainittuihin jäsenvaltioita velvoittaviin määräaikoihin, joiden kuluessa jäsenvaltioiden on saatettava direktiivit osaksi kansallista lainsäädäntöä,

ON ANTANUT TÄMÄN DIREKTIIVIN:

ILUKU

AIHE JA SOVELTAMISALA

1 artikla

Aihe

Tässä direktiivissä säädetään, että välillisiä veroja kannetaan seuraavista:

- a) pääomayhtiöiden pääomapanokset;
- b) pääomayhtiöiden rakenneuudistustoimet;
- c) eräiden arvopaperien ja debentuurilainojen liikkeeseen laskeminen.

2 artikla

Pääomayhtiö

1. Tässä direktiivissä ”pääomayhtiöllä” tarkoitetaan

- a) yhtiötä, jonka yhtiömuoto luetellaan liitteessä I;
- b) yhtiötä, yritystä, yhteenliittymää tai oikeushenkilöä, jonka osuudet pääomasta tai varoista ovat vaihdettavissa arvopaperipörssissä;
- c) voittoa tavoittelevaa yhtiötä, yritystä, yhteenliittymää tai oikeushenkilöä, jonka osakkailta on oikeus myydä osuutensa kolmansille osapuolille ilman etukäteisvaltuutusta ja joiden vastuu yhtiön, yrityksen, yhteenliittymän tai oikeushenkilön veloista rajoittuu heidän osuuksiensa arvoon.

2. Tässä direktiivissä pääomayhtiönä pidetään voittoa tavoittelevaa yhtiötä, yritystä, yhteenliittymää tai oikeushenkilöä.

3 artikla

Pääomapanokset

Jollei 4 artiklasta muuta johdu, tässä direktiivissä pidetään seuraavia liiketoimia ”pääomapanoksina”:

- a) pääomayhtiön perustaminen;
- b) sellaisen yhtiön, yrityksen, yhteenliittymän tai oikeushenkilön, joka ei ole pääomayhtiö, muuttaminen pääomayhtiöksi;
- c) pääomayhtiön pääoman lisääminen millaisella omaisuuserien sijoituksella tahansa;

- d) pääomayhtiön varojen lisääminen millaisella omaisuuserien sijoituksella tahansa siten, että vastikkeena tästä ei anneta osuuksia yhtiön pääomasta tai varoista vaan osakkailla olevien oikeuksien kaltaisia oikeuksia, kuten äänioikeuksia tai oikeuksia osuuteen yhtiön voitosta taikka oikeuksia jako-osaan yhtiötä purettaessa;
- e) sellaisen pääomayhtiön tosiasiallisen liikkeenjohdon keskuksen siirtäminen kolmannesta maasta jäsenvaltioon, jonka sääntömääräinen kotipaikka sijaitsee kolmannessa maassa;
- f) sellaisen pääomayhtiön sääntömääräisen kotipaikan siirtäminen kolmannesta maasta jäsenvaltioon, jonka tosiasiallinen liikkeenjohdon keskus sijaitsee kolmannessa maassa;
- g) pääomayhtiön pääoman lisääminen käyttämällä tähän tämän pääomayhtiön voittoja tai pysyviä tai väliaikaisia rahastoja;
- h) pääomayhtiön varojen lisääminen jonkin osakkaan tarjoamalla palveluilla, jotka eivät johda yhtiön pääoman lisääntymiseen, mutta jotka johtavat oikeuksien muuttumiseen yhtiössä tai jotka voivat lisätä yhtiöosakkuuksien arvoa;
- i) pääomayhtiön lainanotto, jos velkojalla on oikeus osuuteen yhtiön voitosta;
- j) pääomayhtiön lainanotto osakkaalta tai osakkaan puolisolta taikka lapselta sekä osakkaan takaaman lainan otto kolmannelta henkilöltä, jos lainalla on sama vaikutus kuin yhtiön pääoman lisäämisellä.

4 artikla

Rakenneuudistustoimet

Tässä direktiivissä seuraavia ”rakenneuudistustoimia” ei pidetä pääomapanoksina:

- a) yhden tai useamman pääomayhtiön kaikkien varojen ja velkojen tai yhden tai useamman toimialan siirtäminen yhteen tai useampaan pääomayhtiöön, jota ollaan parhaillaan perustamassa tai joka on jo perustettu, jos siirron vastasuoritus koostuu ainakin osittain hankkivan yhtiön pääomaa edustavista arvopapereista,
- b) sellaisen pääomayhtiön, jota ollaan parhaillaan perustamassa tai joka on jo perustettu, suorittama osakkeiden hankinta, jolla saavutetaan enemmistö jonkin toisen pääomayhtiön äänioikeuksista, jos osakkeiden hankkimisen vastasuoritus koostuu ainakin osittain aiemman yhtiön pääomaa edustavista arvopapereista. Kun enemmistö äänioikeuksista saavutetaan kahdella tai useammalla liiketoimella, ainoastaan sitä liiketoimintaa, jolla enemmistö äänioikeudesta saavutetaan, ja sitä seuraavia liiketoimia pidetään rakenneuudistustoimina.

II LUKU

YLEISET SÄÄNNÖKSET

5 artikla

Liiketoimet, joista ei suoriteta välillisiä veroja

1. Jäsenvaltiot eivät saa kantaa pääomayhtiöiltä minkäänlaista välillistä veroa seuraavista:

- a) pääomapanokset;
- b) lainat tai palvelujen tarjonta, joka tapahtuu osana pääomapanosta;
- c) ennen liiketoiminnan aloittamista tehtävä rekisteröinti tai muu muodollisuus, jota pääomayhtiöltä voidaan edellyttää sen oikeudellisen muodon vuoksi;
- d) pääomayhtiön perustamisasiakirjan tai ohjesääntöjen muuttaminen ja erityisesti seuraavat:
 - i) pääomayhtiön muuttaminen erityyppiseksi pääomayhtiöksi;
 - ii) pääomayhtiön tosiasiallisen liikkeenjohdon keskuksen tai sääntömääräisen kotipaikan siirtäminen yhdestä jäsenvaltiosta toiseen jäsenvaltioon;
 - iii) muutos pääomayhtiön tavoitteissa;
 - iv) pääomayhtiön toiminta-ajan pidentäminen;
- e) 4 artiklassa tarkoitetut rakenneuudistustoimet.

2. Jäsenvaltiot eivät saa kantaa minkäänlaista välillistä veroa seuraavista:

- a) osakkeiden, osuuksien tai muiden samankaltaisten arvopapereiden laatiminen, liikkeeseen laskeminen, ottaminen kaupankäynnin kohteeksi arvopaperipörssissä, vaihdantaan saattaminen tai kaupankäynti, niiden liikkeeseenlaskijasta riippumatta;
- b) lainat, mukaan lukien valtion joukkovelkakirjalainat, jotka toteutetaan laskemalla liikkeeseen debentureja tai muita siirtokelpoisia arvopapereita, niiden liikkeeseenlaskijasta riippumatta, tai näihin liittyvät muodollisuudet, tai tällaisten joukkovelkakirjojen tai muiden siirtokelpoisten arvopapereiden laatiminen, liikkeeseen laskeminen, vaihdantaan saattaminen tai kaupankäynti.

6 artikla

Verot ja arvonlisävero

1. Sen estämättä, mitä 5 artiklassa säädetään, jäsenvaltiot saavat kantaa seuraavia veroja:

- a) kiinteä tai vaihtuvamääräinen vero arvopapereiden siirroista;
- b) oikeudenluovutuksista kannettava vero, mukaan lukien maa-alueiden rekisteröinnistä

kannettava vero, siirrettäessä jäsenvaltion alueella sijaitsevaa kiinteää omaisuutta tai liiketoimintaa pääomayhtiöön;

- c) pääomayhtiöön siirrettävän kaikenlaisen omaisuuden luovutuksista kannettava vero sikäli kuin tämä omaisuus luovutetaan muuta korvausta kuin yhtiöosuuksia vastaan;
- d) verot, jotka koskevat maa-alueiden tai muun kiinteän omaisuuden osalta kirjattavien kiinnitysten ja muiden rasitteiden perustamista, kirjaamista tai kuolettamista;
- e) korvausluonteiset maksut;
- f) arvonlisävero.

2. Edellä olevan 1 kohdan b–e alakohdassa lueteltujen maksujen ja verojen määrä ei saa vaihdella sen perusteella, sijaitseeko pääomayhtiön tosiasiallinen liikkeenjohdon keskus tai sääntömääräinen kotipaikka maksut ja verot kantavassa jäsenvaltiossa vai ei. Nämä määrät eivät saa ylittää niiden maksujen ja verojen määriä, joita kannetaan kyseisiä veroja ja maksuja kantavassa jäsenvaltiossa suoritettavista samanlaisista liiketoimista.

III LUKU

ERITYISSÄÄNNÖKSET

7 artikla

Pääoman hankintaveron kantaminen eräissä jäsenvaltioissa

1. Sen estämättä, mitä 5 artiklan 1 kohdan a alakohdassa säädetään, jäsenvaltio, joka 1 päivänä tammikuuta 2006 kantaa pääomayhtiön pääomapanoksista veroa, jäljempänä ”pääoman hankintaveron”, saa jatkaa veron kantamista 31 päivään joulukuuta 2009, jos se täyttää 8–14 artiklassa säädetyt vaatimukset.

2. Jos jäsenvaltio lopettaa pääoman hankintaveron kantamisen 1 päivän tammikuuta 2006 jälkeen, se ei saa ottaa sitä uudelleen käyttöön myöhemmin.

3. Sen estämättä, mitä 10 artiklan 2 kohdassa säädetään, jos jäsenvaltio lopettaa pääoman hankintaveron kantamisen 3 artiklan g–j alakohdassa tarkoitetuista pääomanpanoksista 1 päivän tammikuuta 2006 jälkeen, se ei saa ottaa sitä uudelleen käyttöön näiden pääomapanosten osalta.

4. Sen estämättä, mitä 10 artiklan 4 kohdassa säädetään, jos jäsenvaltio lopettaa pääoman hankintaveron kantamisen sijoitus- tai käyttöpääoman hankkimisesta sivuliikkeelle 1 päivän tammikuuta 2006 jälkeen, se ei saa ottaa sitä uudelleen käyttöön tällaisen pääomapanoksen osalta.

5. Jos jäsenvaltio myöntää poikkeuksia 13 artiklan säännöksistä 1 päivän tammikuuta 2006 jälkeen, se ei saa enää myöhemmin kantaa pääoman hankintaveron kyseisistä pääomapanoksista.

8 artikla

Pääoman hankintaveron verokanta

1. Pääoman hankintaveron verokannan on oltava kiinteä.
2. Jäsenvaltion soveltama pääoman hankintaveron verokanta ei saa olla suurempi kuin kyseisen jäsenvaltion 1 päivänä tammikuuta 2006 soveltama verokanta.
Jos jäsenvaltio alentaa kyseisen päivämäärän jälkeen sovellettavaa verokantaa, se ei saa ottaa uudelleen käyttöön korkeampaa verokantaa.
3. Pääoman hankintaveron verokanta ei missään tapauksessa saa olla suurempi kuin 1 prosentti, ja 31 päivän joulukuuta 2007 jälkeen se saa olla enintään 0,5 prosenttia.

9 artikla

Eräiden yhteisöjen jättäminen direktiivin soveltamisalan ulkopuolelle

Jäsenvaltiot voivat pääoman hankintaveroa kantaessaan olla pitämättä 2 artiklan 2 kohdassa tarkoitettuja yhteisöjä pääomayhtiöinä.

10 artikla

Pääoman hankintaveron alaiset liiketoimet ja verotusoikeuksien jakaminen

1. Kun jäsenvaltio jatkaa pääoman hankintaveron kantamista 7 artiklan 1 kohdan nojalla, sen on kannettava sitä 3 artiklan a–d alakohdassa tarkoitetuista pääomapanoksista, jos pääomayhtiön tosiasiallinen liikkeenjohdon keskus sijaitsee kyseisessä jäsenvaltiossa silloin, kun pääomapanos sijoitetaan.
Sen on myös kannettava pääoman hankintaveroa 3 artiklan e ja f alakohdassa tarkoitetuista pääomapanoksista.
2. Kun jäsenvaltio jatkaa pääoman hankintaveron kantamista, se saa kantaa sitä 3 artiklan g–j alakohdassa tarkoitetuista pääomapanoksista, jos pääomayhtiön tosiasiallinen liikkeenjohdon keskus sijaitsee kyseisessä jäsenvaltiossa silloin, kun pääomapanos sijoitetaan.
3. Kun pääomayhtiön tosiasiallinen liikkeenjohdon keskus sijaitsee kolmannessa maassa ja sen sääntömääräinen kotipaikka sijaitsee pääoman hankintaveroa soveltavassa jäsenvaltiossa, pääomapanoksista on kannettava pääoman hankintaveroa kyseisessä jäsenvaltiossa.
4. Kun pääomayhtiön sääntömääräinen kotipaikka ja tosiasiallinen liikkeenjohdon keskus sijaitsevat kolmannessa maassa, sijoitus- tai käyttöpääoman hankkimisesta sivuliikkeelle, joka sijaitsee pääoman hankintaveroa soveltavassa jäsenvaltiossa, saadaan kantaa pääoman hankintaveroa kyseisessä jäsenvaltiossa.

11 artikla

Pääoman hankintaveron veroperuste

1. Edellä 3 artiklan a, c ja d alakohdassa tarkoitettujen pääomapanosten osalta pääoman hankintaveron veroperusteena käytetään kaikenlaisten osakkailta saatujen tai saatavien varojen tosiasiallista arvoa, josta on vähennetty siirretyt velkavastuut ja kustakin pääomapanoksesta yhtiölle aiheutuneet kustannukset. Pääoman hankintaveron kantamista voidaan lykätä siihen saakka, kun pääomapanokset on sijoitettu.

2. Edellä 3 artiklan b, e ja f alakohdassa tarkoitettujen pääomapanosten osalta pääoman hankintaveron veroperusteena käytetään yhtiölle muuttamis- tai siirtohetkellä kuuluneiden varojen tosiasiallista arvoa, josta on vähennetty yhtiön vastuulle kyseisenä ajankohtana kuuluneet velat ja kulut.

3. Edellä 3 artiklan g alakohdassa tarkoitettujen pääomapanosten osalta pääoman hankintaveron veroperusteena käytetään tällaisen lisäyksen nimellisarvoa.

4. Edellä 3 artiklan h alakohdassa tarkoitettujen pääomapanosten osalta pääoman hankintaveron veroperusteena käytetään tarjottavien palvelujen tosiasiallista arvoa, josta on vähennetty siirretyt velkavastuut ja tällaisista palveluista yhtiölle aiheutuvat kustannukset.

5. Edellä 3 artiklan i ja j alakohdassa tarkoitettujen pääomapanosten osalta pääoman hankintaveron veroperusteena käytetään otetun lainan nimellisarvoa.

6. Edellä 1 ja 2 kohdassa tarkoitetuissa tapauksissa kullekin osakkaalle merkittyjen tai kuuluvien yhtiön osakkeiden tai osuuksien tosiasiallista arvoa voidaan käyttää pääoman hankintaveron veroperusteena, paitsi jos pääomapanokset on suoritettu pelkästään käteismaksuna.

Veronalainen määrä ei missään tapauksessa saa olla pienempi kuin kullekin osakkaalle merkittyjen tai kuuluvien yhtiön osakkeiden nimellisarvo.

12 artikla

Määrät, joita ei oteta huomioon pääoman hankintaveron veroperusteessa

1. Kun kyseessä on pääoman lisääminen, pääoman hankintaveron veroperusteessa ei oteta huomioon seuraavia määriä:

- a) pääomayhtiölle kuuluvat varat, jotka on sidottu pääoman lisäämiseen ja joista pääoman hankintaveron on jo kannettu;
- b) pääomayhtiön ottamat lainat, jotka on muunnettu yhtiöosakkuuksiksi ja joista pääoman hankintaveron on jo kannettu.

2. Jäsenvaltio saa olla ottamatta huomioon pääoman hankintaveron veroperusteessa sellaisen osakkaan pääomapanosten määrän, jolla on rajoittamaton vastuu pääomayhtiön velvoitteista,

sekä tällaisen osakkaan osuuden yhtiön varoista.

Kun jäsenvaltio käyttää tätä mahdollisuutta, pääoman hankintaveroa kannetaan liiketoimista, joiden osalta osakkaan vastuu rajoittuu hänen osuuteen yhtiön pääomasta erityisesti silloin, kun vastuun rajoitus johtuu pääomayhtiön muuntamisesta muuntyyppiseksi pääomayhtiöksi.

Pääoman hankintaveron on kannettava kaikissa tällaisissa tapauksissa sellaisten yhtiön osakkuuksien arvosta, jotka kuuluvat osakkaille, joilla on rajoittamaton vastuu yhtiön velvoitteista.

3. Kun kyseessä on 3 artiklan c alakohdassa tarkoitettu pääomapanos ja yhtiön pääoma on alentunut syntyneiden tappioiden vuoksi, se osa pääomapanoksesta, joka vastaa pääoman alentumista, saadaan olla ottamatta huomioon veroperusteessa, jos pääomapanos suoritetaan neljän vuoden kuluessa pääoman alenemisesta.

13 artikla

Eräiden pääomayhtiöiden pääomapanoksille myönnettävä poikkeus

Jäsenvaltiot saavat olla kantamatta pääoman hankintaveron seuraaviin yhtiöihin sijoitettavista pääomapanoksista:

- a) pääomayhtiöt, jotka tarjoavat julkisia palveluja, kuten julkisen liikenteen harjoittajat, satamaviranomaiset sekä vesi-, kaasun- ja sähkölaitokset, jos valtio taikka alue- tai paikallisviranomaiset omistavat vähintään puolet yhtiön pääomasta;
- b) pääomayhtiöt, jotka ohjesääntöjensä mukaisesti ja tosiasiallisesti toimivat yksinomaan ja välittömästi kulttuuri-, sosiaali-, avustus tai koulutustarkoituksessa.

Jäsenvaltion, joka ei kanna pääoman hankintaveron tällaisista pääomapanoksista, on myös myönnettävä vastaava poikkeus 10 artiklan 4 kohdassa tarkoitettua sijoitus- tai käyttöpääoman hankkimisesta sivuliikkeelle, joka on sijoittautunut sen alueella.

14 artikla

Poikkeusmenettely

Eräille pääomayhtiöiden pääomapanoksille voidaan myöntää poikkeuksia tai verokannan alennuksia verotuksen tasapuolistamiseksi, sosiaalisten näkökohtien huomioon ottamiseksi tai jäsenvaltioiden mahdollistamiseksi selviytymään erityistilanteista.

Jos jäsenvaltio ehdottaa tällaisen toimenpiteen toteuttamista, sen on ilmoitettava asiasta hyvissä ajoin komissiolle ottaen huomioon perustamissopimuksen 97 artiklan määräykset.

IV LUKU

LOPPUSÄÄNNÖKSET

15 artikla

Saattaminen osaksi kansallista lainsäädäntöä

1. Jäsenvaltioiden on saatettava tämän direktiivin 3, 4, 5, 7, 8, 10, 12, 13 ja 14 artiklan noudattamisen edellyttämät lait, asetukset ja hallinnolliset määräykset voimaan viimeistään 31 päivänä joulukuuta 2006. Niiden on viipymättä toimitettava komissiolle kirjallisina nämä säännökset sekä kyseisiä säännöksiä ja tätä direktiiviä koskeva vastaavuustaulukko.

Näissä jäsenvaltioiden antamissa säädöksissä on viitattava tähän direktiiviin tai niihin on liitettävä tällainen viittaus, kun ne virallisesti julkaistaan. Niissä on myös mainittava, että voimassa oleviin lakeihin, asetuksiin ja hallinnollisiin määräyksiin sisältyviä viittauksia tällä direktiivillä kumottuihin direktiiveihin pidetään viittauksina tähän direktiiviin. Jäsenvaltioiden on säädettävä siitä, miten viittaukset ja maininnat tehdään.

2. Jäsenvaltioiden on toimitettava tässä direktiivissä tarkoitetuista kysymyksistä antamansa keskeiset kansalliset säännökset kirjallisina komissiolle.

16 artikla

Kumoaminen

Kumotaan direktiivi 69/355/EY, sellaisena kuin se on muutettuna liitteessä I olevassa A osassa luetelluilla direktiiveillä, 1 päivästä tammikuuta 2007 alkaen, sanotun kuitenkaan rajoittamatta jäsenvaltioille asetettuja velvoitteita, jotka koskevat määräaikoja, joihin mennessä liitteessä II olevassa B osassa mainitut direktiivit on saatettava osaksi kansallista lainsäädäntöä.

Viittauksia kumottuun direktiiviin pidetään viittauksena tähän direktiiviin liitteessä III olevan vastaavuustaulukon mukaisesti.

17 artikla

Voimaantulo

Tämä direktiivi tulee voimaan kahdentenakymmenentenä päivänä sen jälkeen, kun se on julkaistu *Euroopan unionin virallisessa lehdessä*.

Edellä olevaa 1, 2, 6, 9 ja 11 artiklaa sovelletaan 1 päivästä tammikuuta 2007.

18 artikla

Osoitus

Tämä direktiivi on osoitettu kaikille jäsenvaltioille.

Tehty Brysselissä

Neuvoston puolesta
Puheenjohtaja

LIITE I

LUETTELO 2 ARTIKLAN 1 KOHDAN A ALAKOHDASSA TARKOITETUISTA YHTIÖISTÄ

- (1) Eurooppayhtiön (SE) säännöistä 8 päivänä lokakuuta 2001 annetun neuvoston asetuksen (EY) N:o 2157/2001¹⁷ nojalla perustetut yhtiöt
- (2) Belgian lainsäädännön nojalla perustetut yhtiöt:
 - (i) société anonyme/naamloze vennootschap
 - (ii) société en commandite par actions/commanditaire vennootschap op aandelen
 - (iii) société privée à responsabilité limitée/besloten vennootschap met beperkte aansprakelijkheid
- (3) Tšekin lainsäädännön nojalla perustetut yhtiöt:
 - (i) akciová společnost
 - (ii) komanditní společnost
 - (iii) společnost s ručením omezeným
- (4) Tanskan lainsäädännön nojalla perustetut yhtiöt:
 - (i) aktieselskab
 - (ii) kommandit-aktieselskab
- (5) Saksan lainsäädännön nojalla perustetut yhtiöt:
 - (i) Aktiengesellschaft
 - (ii) Kommanditgesellschaft auf Aktien
 - (iii) Gesellschaft mit beschränkter Haftung
- (6) Viron lainsäädännön nojalla perustetut yhtiöt:
 - (i) täisühing
 - (ii) usaldusühing
 - (iii) osaühing
 - (iv) aktsiaselts
 - (v) tulundusühistu

¹⁷ EYVL 294, 10.11.2001, s. 1.

- (7) Kreikan lainsäädännön nojalla perustetut yhtiöt:
- (i) Ανώνυμος Εταιρία
 - (ii) Ετερόρρυθμος κατά μετοχάς Εταιρία
 - (iii) Εταιρία Περιορισμένης Ευθύνης
- (8) Espanjan lainsäädännön nojalla perustetut yhtiöt:
- (i) sociedad anónima
 - (ii) sociedad comanditaria por acciones
 - (iii) sociedad de responsabilidad limitada
- (9) Ranskan lainsäädännön nojalla perustetut yhtiöt:
- (i) société anonyme
 - (ii) société en commandite par actions
 - (iii) société à responsabilité limitée
- (10) Irlannin lainsäädännön nojalla perustetut yhtiöt: companies incorporated with limited liability
- (11) Italian lainsäädännön nojalla perustetut yhtiöt:
- (i) società per azioni
 - (ii) società in accomandita per azioni
 - (iii) società a responsabilità limitata
- (12) Kyproksen lainsäädännön nojalla perustetut yhtiöt: εταιρείες περιορισμένης ευθύνης
- (13) Latvian lainsäädännön nojalla perustetut yhtiöt: kapitālsabiedrība
- (14) Liettuan lainsäädännön nojalla perustetut yhtiöt:
- (i) akcinė bendrovė
 - (ii) uždaroji akcinė bendrovė
- (15) Luxemburgin lainsäädännön nojalla perustetut yhtiöt:
- (i) société anonyme
 - (ii) société en commandite par actions
 - (iii) société à responsabilité limitée

- (16) Unkarin lainsäädännön nojalla perustetut yhtiöt:
- (i) részvénytársaság
 - (ii) korlátolt felelősségű társaság
- (17) Maltan lainsäädännön nojalla perustetut yhtiöt:
- (i) Kumpaniji ta' Responsabilità Limitata
 - (ii) Soċjetajiet in akkomandita li l-kapital tagħhom jkun maqsum f'azzjonijiet
- (18) Alankomaiden lainsäädännön nojalla perustetut yhtiöt:
- (i) naamloze vennootschap
 - (ii) besloten vennootschap met beperkte aansprakelijkheid
 - (iii) open commanditaire vennootschap
- (19) Itävallan lainsäädännön nojalla perustetut yhtiöt:
- (i) Aktiengesellschaft
 - (ii) Gesellschaft mit beschränkter Haftung
- (20) Puolan lainsäädännön nojalla perustetut yhtiöt:
- (i) spółka akcyjna
 - (ii) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością
- (21) Portugalin lainsäädännön nojalla perustetut yhtiöt:
- (i) sociedade anónima
 - (ii) sociedade em comandita por acções
 - (iii) sociedade por quotas
- (22) Slovenian lainsäädännön nojalla perustetut yhtiöt:
- (i) delniška družba
 - (ii) komanditna delniška družba
 - (iii) družba z omejeno odgovornostjo
- (23) Slovakian lainsäädännön nojalla perustetut yhtiöt:
- (i) akciová spoločnosť
 - (ii) spoločnosť s ručením obmedzeným

- (iii) komanditná spoločnosť
- (24) Suomen lainsäädännön nojalla perustetut yhtiöt:
- (i) osakeyhtiö - aktiebolag
 - (ii) osuuskunta - andelslag
 - (iii) säästöpankki - sparbank
 - (iv) vakuutusyhtiö - försäkringsbolag
- (25) Ruotsin lainsäädännön nojalla perustetut yhtiöt:
- (i) aktiebolag
 - (ii) försäkringsaktiebolag
- (26) Yhdistyneen kuningaskunnan lainsäädännön nojalla perustetut yhtiöt: companies incorporated with limited liability.

LIITE II

A osa

Kumottu direktiivi ja siihen myöhemmin tehdyt muutokset (direktiivin 16 artiklan 1 kohdassa tarkoitettu)

Neuvoston direktiivi 69/335/ETY	(EYVL 249, 3.10.1969, s. 25)
Vuoden 1972 liittymisasiakirjan liitteessä I oleva VI.1 kohta	(EYVL 73, 27.3.1972, s. 93)
Neuvoston direktiivi 73/79/ETY	(EYVL 103, 18.4.1973, s. 13)
Neuvoston direktiivi 73/80/ETY	(EYVL 103, 18.4.1973, s. 15)
Neuvoston direktiivi 74/553/ETY	(EYVL 303, 13.11.1974, s. 9)
Vuoden 1979 liittymisasiakirjan liitteessä I oleva VI.1 kohta	(EYVL 291, 19.11.79, s. 95)
Neuvoston direktiivi 85/303/ETY	(EYVL 156, 15.6.1985, s. 23)
Vuoden 1985 liittymisasiakirjan liitteessä I oleva VI.1 kohta	(EYVL 302, 15.11.1985, s. 167)
Vuoden 1994 liittymisasiakirjan liitteessä I oleva XI.B.I.1 kohta	(EYVL C 241, 29.8.1994, s. 196)
Vuoden 2003 liittymisasiakirjan liitteessä II oleva 9.1 kohta	(EUVL 236, 23.9.2003, s. 555)

B osa

Määräajat kansallisen lainsäädännön osaksi saattamiselle (direktiivin 16 artiklan 1 kohdassa tarkoitettu)

Direktiivi	Määräaika saattamiselle osaksi kansallista lainsäädäntöä
Neuvoston direktiivi 69/335/ETY	1.1.1972
Neuvoston direktiivi 73/79/ETY	-
Neuvoston direktiivi 73/80/ETY	-
Neuvoston direktiivi 74/553/ETY	-
Neuvoston direktiivi 85/303/ETY	1.1.1986

LIITE III

Vastaavuustaulukko

Direktiivi 69/335/ETY	Tämä direktiivi
1 artikla	7 artikla
–	1 artikla
2 artiklan 1 kohta	10 artiklan 1 kohdan ensimmäinen alakohta ja 10 artiklan 2 kohta
2 artiklan 2 kohta	10 artiklan 3 kohta
2 artiklan 3 kohta	10 artiklan 4 kohta
3 artiklan 1 kohdan johdantolause	2 artiklan 1 kohdan johdantolause
3 artiklan 1 kohdan a alakohta	2 artiklan 1 kohdan a alakohta ja liite I
3 artiklan 1 kohdan b alakohta	2 artiklan 1 kohdan b alakohta
3 artiklan 1 kohdan c alakohta	2 artiklan 1 kohdan c alakohta
3 artiklan 2 kohdan ensimmäinen virke	2 artiklan 2 kohta
3 artiklan 2 kohdan toinen virke	9 artikla
4 artiklan 1 kohdan a–f alakohta	3 artiklan a–f alakohta ja 10 artiklan 1 kohta
4 artiklan 1 kohdan g ja h alakohta	5 artiklan 1 kohdan d alakohdan ii luetelmakohta
4 artiklan 2 kohdan ensimmäinen alakohta	3 artiklan g–j alakohta, 7 artiklan 3 kohta ja 10 artiklan 2 kohta
4 artiklan 2 kohdan toinen alakohta	–
4 artiklan 3 kohta	5 artiklan 1 kohdan d alakohta
5 artiklan 1 kohdan a alakohta	11 artiklan 1 kohta
5 artiklan 1 kohdan b alakohta	11 artiklan 2 kohta
5 artiklan 1 kohdan c alakohta	11 artiklan 3 kohta
5 artiklan 1 kohdan d alakohta	11 artiklan 4 kohta
5 artiklan 1 kohdan e alakohta	11 artiklan 5 kohta

5 artiklan 2 kohta	11 artiklan 6 kohta
5 artiklan 3 kohta	12 artiklan 1 kohta
6 artiklan 1 kohta	12 artiklan 2 kohdan ensimmäinen alakohta
6 artiklan 2 kohta	12 artiklan 2 kohdan toinen ja kolmas alakohta
7 artiklan 1 kohdan ensimmäinen ja toinen alakohta	4 artikla, 5 artiklan 1 kohdan e alakohta
Kumottu 7 artiklan 1 kohdan b alakohta	4 artiklan a alakohta
Kumottu 7 artiklan 1 kohdan b alakohta	4 artiklan b alakohta
7 artiklan 1 kohdan kolmas alakohta	-
7 artiklan 2 kohta	7 ja 8 artikla
7 artiklan 3 kohta	12 artiklan 3 kohta
8 artikla	7 artiklan 5 kohta ja 13 artiklan ensimmäinen kohta
-	13 artiklan toinen kohta
9 artikla	14 artikla
10 artikla	5 artiklan 1 kohdan a–c alakohta
11 artikla	5 artiklan 2 kohta
12 artikla	6 artikla
13 artikla	15 artiklan 1 kohta
14 artikla	15 artiklan 2 kohta
–	16 artikla
–	17 artikla
15 artikla	18 artikla
–	Liite I
–	Liite II
–	Liite III